

Vogel Vuur

Hoog in de tamarindeboom keek vogel Vuur uit over het wijde landschap. De boom was zo hoog dat hij het land kon overzien van de opgaande tot de ondergaande zon. Dat was ook belangrijk, want vogel Vuur verdeelde het licht over de wereld.

Elke ochtend wanneer de zon opkwam schudde hij zijn prachtige gouden veren, strekte zijn vleugels en vloog uit boven het loof van de altijdgroene tamarinde.

Als de eerste zonnestrallen de ochtend aankondigden weerkaatste de glans van vogel Vuur over de hele aarde; zo verdeelde hij het licht van de zon.

Vogel Vuur had tussen al zijn gouden veren ook enkele dieprode. Die rode veren maakten de kleur van de opgaande en de ondergaande zon dieprood. Ook was vogel Vuur heer en meester over al de rode bloemen en vruchten. Vogel Vuur gaf de wereld de kleur rood. Je kunt wel begrijpen dat mensen het nest van vogel Vuur beschermden.

Wanneer de zon hoog aan de hemel stond verdween vogel Vuur in het loof van de tamarinde en wachtte tot de hitte weer draaglijk was.

Na lange jaren en vele zonsop- en -ondergangen begon de tamarinde zijn blad te verliezen. Vogel Vuur kon zich in het begin nog wel verbergen in zijn nest, maar de zon kwam dichterbij op zijn huid. En vogel Vuur wist dat hij nu zou veranderen. Tenslotte kwam de dag dat de tere zonnevleugels vlam vatten. Vogel Vuur ging in het licht verloren en met hem verbrandde ook de tamarindeboom.

Alle mensen keken geschrokken naar de lichtende boom en waren bedroefd om vogel Vuur. Ze vreesden dat vogel Vuur voorgoed was verdwenen. Maar plots, bij ondergaande zon en bij het verdwijnen van het avondlicht, lichtte de as van de boom op. Dit wonder maakte zoveel indruk op de mensen dat ze het nu nog navertellen. Want met verbazing zagen de mensen dat uit de as vogel Vuur opnieuw tevoorschijn kwam. Nog stralender waren zijn gouden vleugels. Hij schudde de as van zijn vleugels en veren en vloog de zon tegemoet.

Oogverblindend was vogel Vuur. Ook al scheen de zon nu niet, het leek wel of hij zelf de zon was. En wat was dat daar op zijn rug? Niet alleen de rode veren waren zichtbaar, mooier en rijker dan ooit, maar tussen die veren glansden diepblauwe veren, met de helderheid van de wijde oceaan. Krachtig strekte vogel Vuur zijn vleugels tot hij een nieuwe tamarindeboom vond. Daar bouwde hij zijn nest.

Elke ochtend en avond verwonderden de mensen zich over het prachtige avondrood, maar meer en meer ook over het diepe blauw van de zee, het weidse blauw van de hemel en alle blauwe bloemen die bloeiden sinds vogel Vuur zijn nieuwe blauwe veren had.

Zo ging het lange, lange tijd. Eens in de eeuw lichtte vogel Vuur op in de tamarinde als deze zijn blad verloor en kwam er een vogel Vuur met nieuwe veren tevoorschijn.

Zo zijn de kleuren in de wereld ontstaan. Het geel van de korenvelden, het golvende groen van de plantenwereld. Zo nu en dan laat vogel Vuur als herinnering aan wat hij heeft meegemaakt de regenboog zien, met alle kleuren die door het vuur ontstaan zijn.

Paul van Meurs